

FEHÉR HÚROKON

*Az árok felett
egy száraz számárkenyéren
ökörnyál-cérna kapkod, rúgkapál
lobog serényen.*

*Kis fehér zászlók. A természet
kapitulál az ősz, a tél előtt —
mondaná, aki romantikus
nekem azonban
mást jelentenek ők.*

*Nem az öröm vibrál fel bennem
hanem valami oldódó szomorúság
mikor a kérges szelek e fehér húrokon
már az ősz dalait húzzák.*

*Újra és újra magához ránt
az osztály, amelynek istállómelegéből
a hadból megtérő élet
egyetlen intéssel elragadott;
az osztály, melynek ma is
vérkeringésében élek
elszakadni tőle nem tudok,
nem akarok...*

*Atlépelem a megkopott küszöbököt,
fehér, elvékonyult kezem elvész
a hatalmas, barna tényerekben
asztalhoz ültetnek, tavalyi borral
és férfias, kemény beszéddel
biztatnak engem:*

*Ha rólunk szólsz, ha nekünk énekelsz
fehér húrokon zengjen az a dal
nem kell az olcsó siránkozás
csak az álljon mellénk, aki
küzdzeni akar.*

*Csak az jöjjön közénk, akinek nem idegen
a földszag, a trágya, a vasvillanyél
aki nemcsak szavakkal biztat
de vérét is adja
az értelmes holnapokér...*

*Most egy új Krisztus hitével járkálok
a nyár végi mezőkön. A hervadozó
tengeriszárakon ökörnyál lebeg.
Előre köszönök a parasztoknak és érzem
üdvösségükért szó nélkül túrném, hogy
keresztre feszítsenek.*

SZEMBEN A TÜKÖRREL

*Harmincéves vagy
akárhogy bámul rád
az a félig gyerekarc a tükör
ezüst-egéből
csak a Tiborcéhoz hasonló kajla bajusz
árulja el korod s hogy honnan jöttél
micsoda mélyről.*

*Ma is érzed még melleden
a szikkadt anyókák jéghideg
kezenyomát: a láz fészket
keresték,
szemükből alázat csurgott rád
s valami mágikus rémületet
keltett fel bennük a betegség.*

*Irtásra ítélt erdő most a hajad
alattá homlokodon
ott kanyarognak a felfegyverzett
gondok futóárkai
szemedben pásztortüzek rőzselángja lobog
akár egy országnyi éjszakát is
képesek még bevilágítani.*

*Itt állsz harmincévesen a tükör előtt
két arcod szinte idegenként
néz egymással farkasszemet,
a suhancot keresik, aki feküdt
a felkötött kontyú fák alatt
és könnyekig
irigyelte a fellegeket.*

*Azt keresik, aki félmeztelen ment
a két ökör után a barázdában
és énekelt, szavalt,
akire azt mondták a legöregebbek is:
magával hozta a dalt.*

*Akire azt mondták nem fog
sokáig élni
önmagát égeti el
mert nem marad büntetlenül, aki ilyen
tékozlón bánik az életivel.*

*S most harmincévesen állok
a vaksi tükör előtt.
Jutok-e eszetekbe barátaim?
Titeket merre sodortak a „fényes szellők”
hogyan és hol éltek,
az élet mely tájain?*

Engem egy szó is lángra gyújt,
felrobbantja bennem a nyugalom tömbjét
mint dinamit a hegyet
s inkább elvérzek az igazság
egy hajszálgöyökerén,
de nem engedek.

PAPP LAJOS

ANYÁMNAK

Anyám,
sokat gondolok rád mostanában
lehajtott fejjel.

Látlak Anyám, amint ott állsz
a pult mögött, a kenyérüzletben.
Fény fog körül és ropogó kenyérillat.
Látlak, amint ott állsz.

Méred félkülönként
meg különként a kenyeret,
számolod a kiflit, a zsemlet
és fáradt vagy már. De nem mutatod.

Sokat gondolok rád.

Mert neked mindig van,
mindenkihez van jó szavad, Anyám.
A pult mögül s napi gondjaid mögül is.

Te nem pénzért adod,
mint a papok, prédikátorok adják
s mint a költők és demagógok.
Nem dekánként méred a jó szavakat.
Neked nem kell a jó szavak
árával sehol elszámolnod.

Sokat gondolok rád.

Te nem tudsz másokért végzett munka,
nem tudsz másokon való segítség,
könyörület és adakozás nélkül,
Anyám, te nem tudsz szeretet nélkül élni.

Éjszaka felriadtál.

Megállt az óra.

S úgy vert, mintha meg akarna állni
a szíved.

Lehajtott fejjel
mostanában sokat gondolok rád,
Anyám.